

NANCY HUSTON

ARBRE DE L'OBLIT

Traducció de Marta Marfany

Barcelona

Títol original: *Arbre de l'oubli*

© Nancy Huston, 2021

Primera edició: març del 2022

© de la traducció: Marta Marfany, 2022

© d'aquesta edició: L'Altra Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes, 628, àtic 2a
08007 Barcelona
www.laltraeditorial.cat

Compost en Dante 12/15 per EditaPiaf
Impress a Romanyà Valls

DIPÒSIT LEGAL: B. 2.025-2022

ISBN: 978-84-124382-3-9

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta obra
requereix l'autorització prèvia i per escrit de L'Altra.

Tots els drets reservats.

A Cécile Raynal

I a la memòria de JRC

...híbrids plens d'argila i esperit...

PRIMO LEVI,
Il fabbricante di specchi

Ja no es tracta de dir, mestre.
Ara ja només es tracta de cridar.

ROMAN GARY, *Tulipe*

OUAGADOUGOU, 2016

Sortiu amb l'Hervé de l'aeroport de Newark el 12 de gener. A l'escala a Brussel·les et compres una llibreteta negra, Shayna, i hi escrius les paraules BURKINA FASO en majúscules. Totes les entrades seran en majúscules a causa dels crits que ara es desfermen dins teu.

En arribar a Ouaga l'endemà al matí agafeu una habitació al Kavana, un hotel sense pretensions que l'Hervé ja coneix, una mica apartat del centre. Desfeu les maletes, us traieu la roba, us dutxeu, feu l'amor amb tendresa, us torneu a dutxar, us poseu roba neta.

L'Hervé tenia raó: l'Àfrica és un xoc brutal. Tan bon punt sortiu a fer quatre passes pel barri, tots els teus sentits es desborden amb impressions noves. Calor intensa i seca. Una gentada pel carrer. Homes ajupits davant les botigues. Dones carregades amb nadons a l'esquena i paquets increïbles al cap. Nois en moto que fan espetegar el motor i deixen núvols de fum negre. Canalla barallant-se entre la pols vermella. Construccions sense acabar. Voreres on s'exposen fruites i verdures, deixalles i neumàtics, bateries i roba vella. L'Hervé t'explica que aquella pudor omnipresent ve del plàstic europeu que crema a l'aire lliure per tota la ciutat, les vint-i-quatre hores del dia. Xivarri, confusió, dificultat. També, però, el somriure de la gent. I la música: el ritme suau del balàfon i el tambor, que, feble o frenètic, proper o llunyà, està sempre suspès en l'aire sense que se sàpiga d'on ve.

L'endemà del dia que vau arribar, el teu cos diu prou: entre la migranya i la diarrea, la fatiga i l'estranyament, no pots sortir

LA LLUM TORNA A POC A POC, FEBLE, ÉS D'UN TO GROC CERÓS, MÒR-
BID. L'ESCENA S'HA TRANSFORMAT EN LABERINT, UN DÈDAL DE PA-
RETS ALTES DE GRANIT GRIS AL LLARG DE DISTÀNCIES CURTES, GIREN
SENSE AVISAR I PAREN DE COP I VOLTA. NENS DE TOTES LES EDATS
—NADONS, NENS PETITS, NOIS, ADOLESCENTS— VAN A LES PALPENTES
EN LA PENOMBRA. ALGUNS ESTAN DRETS, AMB ELS BRAÇOS ALLAR-
GATS ENDAVANT, D'ALTRES ES BELLUGUEN A QUATRE GRAPES. XO-
QUEN AMB LES PARETS CONSTANTMENT. ELS NADONS NO BRAMEN,
ELS MÉS GRANS NO GEMEGUEN NI PLORIQUEGEN. EN UN SILENCI AB-
SOLUT, VAN A LES PALPENTES BUSCANT LA SEVA MARE. QUAN TOPEN
CONTRA UNA PARET, ELS FA MAL I EL PÚBLIC SENT EL DOLOR —PATAM
AL NAS, PATAPAM AL FRONT—, PERÒ NO PLOREN MAI. HO INTENTEN
FALLEN HO INTENTEN FALLEN HO INTENTEN TORNEN A FALLAR.
ELLS